

Republika Hrvatska
Općinski sud Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785 po sucu Mariji Pavlović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Drage Mlinarića iz Vinkovaca, P. Preradovića 92, OIB: 21140942919 zastupanog po punomoćniku Nedi Brčić, odvjetnici iz Vinkovaca protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 zastupane po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnika Nedu Brčić, odvjetnicu iz Vinkovaca i punomoćnika tuženika Katarinu Posavčić, odvjetnicu u OU Jurice Barbarića, 14. svibnja 2026. objavljene na temelju čl. 335. ZPP-a, 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

- I Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB 87939104217 da isplati tužitelju Dragi Mlinariću, Vinkovci, P. Preradovića 92, OIB: 21140942919 iznos od 103,55 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja se obračunava za razdoblje od 01. 10. 2015. g. do 31. 12. 2022. g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, a od 01. 01. 2023. g. do isplate po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranjem koje je obavila prije 1. kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% u roku od 15 dana.
- II Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom iznosu od 648,29 eura.
- III Svaka stranka snosi svoje troškove.

r j e š i o j e

- I Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika u pogledu mjesne nenadležnosti

Općinskog suda u Vinkovcima.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate. U tužbi navodi da je s tada Volksbank d.d. Zagreb dana 15. veljače 2005. godine zaključio ugovor o kreditu u iznosu od 28.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti. Navodi da je po predmetnom ugovoru bio obavezan platiti tuženiku sve naknade i troškove sukladno odluci o kamatama i naknadama banke kao i administrativne naknade. Dalje navodi da je dana 3. veljače 2016. godine s tuženikom zaključio Ankes br. 1. Ugovora o kreditu br. 310554 radi konverzije kredita. Tužitelj se u tužbi poziva na ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli utvrđenoj pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12. Stoga tužitelj nakon provedenog financijsko – knjigovodstvenog vještačenja u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu predlaže da sud naloži tužitelju isplatu iznosa od 751,84 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, koji iznos prema navodima tužitelja preostaje kada se međusobno prebiju tražbine više i manje otplaćenog, tražbine zateznih kamata do 30. rujna 2015., naknada za obradu kredita i priznate glavnice iz konverzije kao i da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Vinkovcima, a potom navodi da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani, ističući prigovor zastare. Tuženik dalje navodi da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka obzirom da je provedbom konverzije ugovora tužitelj doveden u položaj kao da je inicijalno sklopio s tuženikom ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR. Tuženik navodi da presuda iz parnice Potrošač nema izravnu primjenu na pojedinačne postupke. Stoga tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i obveže tužitelja na naknadu troškova postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid: ugovor o kreditu br. 310554, aneks ugovora o kreditu br. 310554, pregled uplata po kreditu, obračun kamata, izveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Tomislavu Borkoviću, dipl. oec.- stalni sudski vještak te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" RH br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 25/13, 89/14, 70/19 dalje ZPP-a), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Između parničnih stranaka je nesporno:

- da su tužitelj i tuženik 15. veljače 2005. sklopili Ugovor o kreditu br. 310554 na iznos od 28.000,00 CHF koji je tuženik isplatio tužitelju u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita,

- da je ugovorena redovna kamatna stopa koja se tijekom postojanja obveze može mijenjati u skladu s promjenom tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Banke, te da na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,80%,
- da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja,
- da se redovna kamatna stopa mijenjala
- da su stranke dana 3. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu te da je izvršena konverzija u valutu EUR

6. Između parničnih stranaka je sporna:

- nadležnost suda
- osnovanost i visina tužbenog zahtjeva
- zastara tražbine
- pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka s obzirom na provedenu konverziju
- izravna primjena pravomoćne presude VTS-a u parnici Potrošač i vezanost ovog suda utvrđenjima iz te presude

7. Tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti sud je ocijenio neosnovanim.

Naime, uvidom u spis predmeta utvrđeno je da su stranke zaključile Ugovor o kreditu broj 310554. Odredbama navedenog ugovora ugovoreno je da je u slučaju spora nadležan sud u mjestu sjedišta banke. U navedenom ugovoru tužitelj ima status potrošača, a tuženik status trgovca, odnosno pružatelja usluge te u tom kontekstu dolazi do primjene mjerodavno potrošačko pravo, a što je stajalište Sudske prakse izraženo u odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-859/2019-2 od 15. srpnja 2019. godine. Odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je odredbom članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača kojom je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

7.1. Identične odredbe sadrži i članak 49. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15 i 14/19) koji je na snazi u ovom trenutku, a ovaj Zakon usklađen je s Direktivom vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Prema članku 3. navedene Direktive, ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz odredbe članka 6. navedene Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe

nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba kao i da države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi onemogućile da potrošač ne izgubi zaštitu koja mu se pruža direktivom, na temelju odabira prava države koja nije članica kao prava primjenjivog na taj ugovor ako je taj ugovor usko povezan s državnim područjem države članice.

7.2. Odredbom članka 50. Zakona o zaštiti potrošača propisane su ugovorne odredbe koje bi se uz ispunjenje pretpostavki iz odredbe članka 49. tog Zakona mogle smatrati nepoštenima pa tako, između ostalih i odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom.

7.3. Sud Europske unije je u presudi od 27. lipnja 2000. godine u spojenim predmetima C240/98-C-244/98 zaključio da se ugovorna odredba o prorogaciji nenadležnosti u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog mjesta poslovanja prodavatelja ili dobavljača treba smatrati nepoštenom u smislu članka 3. Direktive ako se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje tom Odlukom sud Europske unije presudio je da zaštita potrošača propisana Direktivom uključuje mogućnost da nacionalni sud prilikom odlučivanja jesu li nacionalni sudovi nadležni za raspravljanje određenog tužbenog zahtijeva ocijeni odredbu ugovora kojeg razmatra nepoštenom, a presudio je da obveza tumačenja nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom zahtijeva da nacionalni sud prednost dade tumačenju koju omogućuje da se sud, čija je nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim.

7.4. Odredba o nadležnosti iz Ugovora o kreditu zaključenom između stranaka, kao odredba unaprijed formuliranog ugovora, nije bila posebno pregovarana te tužitelj nije mogao utjecati na njezin sadržaj, a ona uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača jer bi on čije je prebivalište u Vukovarsko-srijemskoj županiji, radi zaštite svojih prava, u slučaju vođenja parničnog postupka pred Općinskim sudom u Zagrebu bio izvrnut dodatnim troškovima i potrebi ulaganja dodatnog vremena, dok se jednako ne odnosi na tuženika s obzirom da se njegovo sjedište nalazi upravo u Zagrebu, budući da je ranije navedeno da prema Odluci suda Europske unije treba favorizirati tumačenje nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom koja omogućuje da se sud po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim onda kada je njegova nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, u kontekstu svega navedenog treba zaključiti da se na temelju nepoštene odredbe ugovora o kreditu ne može zasnivati nadležnost Općinskog suda u Zagrebu, a što je stajalište Sudske prakse izraženo u odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-859/2019-2., Odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-982/19-2 od 21. ožujka 2019. godine, Odluci Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj GŽ-136/2019-2 od 27. veljače 2019. godine, Odluci Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-499/19. od 26. svibnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ426/2020. od 04. lipnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-1347/20. od 03. lipnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Splitu broj GŽ-674/2020. od 29. lipnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ862/2020. od 08. srpnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ1191/2020. od 18. kolovoza 2020.

7.5. U konkretnom slučaju stranke su točkom 10. Ugovora ugovorile da je za eventualne sporove iz ovoga ugovora nadležan sud prema sjedištu podružnice Banke, koja odredba je sastavni dio tipskog ugovora tuženika, na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaj što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama i predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu. Iz tužbe je razvidno da je predloženo saslušanje tužiteljice, dakle, ona bi trebala putovati iz Vinkovaca, u Zagreb, a što se tiče izbora punomoćnika, valja reći da nije neuobičajeno da se izbor punomoćnika ne zasniva samo na izboru s liste punomoćnika – odvjetnika koji bi imali sjedište u Zagrebu, nego se taj izbor često zasniva i na odnosu povjerenja i u odnosu na punomoćnika – odvjetnika čije je sjedište ureda u mjestu stanovanja tužitelja upravo radi neposrednije a time i bolje komunikacije o predmetu spora. Budući da je ranije navedeno da prema odluci Suda Europske unije treba favorizirati tumačenje nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom koja omogućuje da se sud po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim onda kada je njegova nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, u kontekstu svega navedenog treba zaključiti da se na temelju nepoštene odredbe ugovora ne može zasnovati nadležnost Općinskog suda u Zagrebu

7.6. Prema tome, proizlazi da među strankama nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1. do 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" RH br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 25/13, 89/14, 70/19 dalje ZPP-a).

7.7. Stoga u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbe čl. 46. i čl. 48. ZPP-a, o opće mjesnoj nadležnosti suda na koje se tuženik poziva već odredbi čl. 19. st. 1. ZPK-a (kao u odluci Vrhovnog suda RH br. Gr1-143/2019 od 11.12.2019.) Tužitelj ima prebivalište na području nadležnosti ovoga suda, pa prigovor mjesne nadležnosti istaknut od strane tuženika, nije osnovan.

7.8. Slijedom navedenog sud je donio odluku kao u izreci rješenja.

8. Prigovor zastare sud je ocijenio neosnovanim.

9. Naime, prema pravnom shvaćanju sa prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 31. siječnja 2022. godine pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Ako je ništetnost ustanovljena kao u ovom slučaju kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Obzirom da je odluka u postupku kolektivne zaštite u pogledu ništetnosti ugovornih odredbi o ugovaranju promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF u odnosu na tuženika, odnosno njegovog pravnog prednika Volksbank d.d. postala pravomoćna 14. lipnja 2018. godine dok je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 29. svibnja 2023. godine, to do podnošenja tužbe nije protekao opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 225. ZOO-a, pa je prigovor zastare valjalo odbiti kao neosnovan.

10. Međutim, u dijelu tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži isplatu administrativne naknade koju je tuženik naplatio prilikom odobravanja kredita u visini 648,29 eura (3,50%) sud ocjenjuje da je glede tog dijela zahtjeva nastupila zastara potraživanja.

Naime, odredbe o ništetnosti ugovornih odredbi u svezi tzv. ulazne naknade za obradu kreditnog zahtjeva nije bila predmet raspravljanja u kolektivnom sporu tako da do prekida zastare nije niti došlo. Stoga ukoliko tužitelj restitucijskim zahtjevom potražuje povrat naplaćene naknade, mora u općem zastarnom roku postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijek zastarijevanja svog potraživanja iz čl. 323. st.1. tog Zakona.

Budući tužitelj nije podnio deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora kojom je određena administrativna naknada i naknada za izvršenu konverziju, a tuženik se pozvao na zastaru takvog potraživanja, sud je ocijenio u tom dijelu prigovor tuženika osnovanim jer je tužitelj u svezi tog potraživanja podnio zahtjev 12. veljače 2026. godine kada je konačno precizirao svoj tužbeni zahtjev tako da je u smislu čl. 225. Zakona o obveznim odnosima protekao rok od 5 godina.

11. Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje naknadu za obradu kredita u iznosu od 648,29 eura sud ocijenio neosnovanim te je isti odbijen kao u točki II izreke.

12. U odnosu na prijemor o nepoštenosti ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv

presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da su određene odredbe ugovora o kreditu ništene u dijelu kojem je određiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF, a isti stav potvrđuje i sud Europske unije u predmetu C-186/16 Ruxandra Paula Andriciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA.

Tuženik je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor koji je predmet ove pravne stvari), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) na način da je sklapajući ugovore o kreditima, te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača.

U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

13. Na ročištu održanom dana 14. svibnja 2026. godine izveden je dokaz saslušanjem tužitelja. U svom iskazu tužitelj je iskazao da je s tuženikom, tada Volksbankom, dana 15. veljače 2005. zaključio ugovor o kreditu te da je namjena kredita bila za adaptaciju kuće i to u iznosu od 28.000,00 CHF. Tužitelj je iskazao da tada nije bio klijent te banke, a za zaključenje ugovora o kreditu je bilo presudno to što su bili povoljni uvjeti kreditiranja kod te banke. Nadalje u svom iskazu navodi da je razgovarao sa službenikom banke o uvjetima kreditiranja i od strane službenika mu je predložen kredit s valutnom klauzulom CHF. Nadalje je iskazao da nije znao što to

točno znači zaštitna valutna klauzula nit mu je itko to objasnio, te da je samo znao da su krediti u CHF povoljniji i da se zato odlučio za taj kredit. Navodi da prije toga nije imao kredit, osim auto kredita, a taj je bio u kunama. Početna mjesečna rata tužitelja je iznosila negdje oko 750,00 kuna, a u jednom trenutku je dosegla i iznos od 1.100,00 kuna. Tužitelj nadalje navodi da je znao da će se tako značajno povećati mjesečna rata, da nikako ne bi zaključio taj ugovor. Također je iskazao da je njegova mjesečna plaća tada iznosila oko 3.300,00 kuna, tako da je povećanje mjesečne rate bilo značajno opterećenje za njegovu plaću i troškove života. Zbog povećanja mjesečne rate, tužitelj navodi da se odlučio na od banke ponuđenu konverziju kredita. Nadalje navodi da nakon što je zaključio ugovor o konverziji, mjesečna rata je iznosila znatno manje od rate koja je bila nakon povećanja tečaja, ali nije bila ista kao i početna te da je nakon izvršene konverzije tuženiku otplatio u cijelosti taj kredit sa kreditom koji je uzeo u PBZ-u te navodi da misli da je tom prilikom platio i naknadu za otplatu kredita.

Na upit punomoćnika tuženika je li pročitao ugovor, tužitelj u svom odgovoru navodi da je prije potpisivanja pročitao ugovor i da nije tražio dodatna objašnjenja od bankara. Također navodi da nije uočio odredbu o naknadi za obradu kredita. Na kraju svog iskaza, tužitelj je izjavio da u trenutku podizanja kredita nije bio član nekakvog trgovačkog društva niti je imao obrt nego je bio zaposlen u HŽ remontu.

14. Dovodeći u vezu sadržaj konkretnog ugovora o kreditu, koji predstavlja tipski ugovor unaprijed pripremljen od strane banke, sa prihvaćenim iskazom tužitelja, sud utvrđuje da je tužitelj u svojstvu potrošača s prednikom tuženika sklopio predmetni ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF te da pritom od strane prednika tuženika nije bio obaviješten o svim mogućim posljedicama i rizicima ugovaranja kredita koji je vezan uz valutu CHF.

15. Iz tog razloga sud zaključuje da je predmetni ugovor o kreditu u cijelosti u dosegu pravomoćne presude koja je protiv prednika tuženika donesena parničnom postupku povodom zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, pa je sukladno čl. 502.c ZPP-a sud u ovoj parnici vezan utvrđenjima iz te presude.

16. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.)

16.1. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita

potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog sud je utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,80 %, kao i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF.

17. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je, je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljeve preplate.

18. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

19. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi.

20. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

21. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je

sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplata u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

22. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudske utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

23. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

24. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo. Sud EU je u odluci u predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

25. Sud EU je u odluci u predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite

(prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

26. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

27. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužitelj nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobila u konverziji.

27.1. Naime, tužitelju konverzijom predmetnog stambenog kredita iz onog s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u Euro obeštećenje u dijelu promjenjive kamatne stope nije provedeno jer tek nakon konverzije tužitelj je doveden u ravnopravni položaj s tuženikom što prije nije bilo slučaj, te je prema ocjeni ovoga suda tuženik u obvezi platiti tužitelju, do konverzije preplaćene iznose na ime ništetnih odredbi temeljenog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni bilo i to obeštećenje treba biti do konverzije istovjetno onom kakvu su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali.

28. Radi utvrđenja visine preplaćenih iznosa sud je proveo knjigovodstveno-financijsko vještačenje po vještaku Tomislavu Borković, dipl. oec. stani sudski vještak. Iz nalaza i mišljenja vještaka proistječe da je uvidom u predmetni spis utvrdio, da su tužena Nova hrvatska banka Zagreb kao Kreditor, i tužitelj dana 15. veljače 2005. zaključili Ugovor o kreditu broj 310554 kojim se tužitelju odobrava kredit u iznosu od 28.000,00 CHF protuvrijednosti u HRK po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita, da je Ugovor je zaključen s rokom otplate od 300 jednakih mjesečnih anuiteta, da anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu počevši od dana dospijeća prvog anuiteta. Prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu. Člankom 4. istog Ugovora o kreditu ugovorena je nominalna kamatna stopa u visini 4,80 % godišnje, promjenjiva sukladno Odluci Banke o kreditiranju građana. Nadalje navodi da su stranke zaključile Dodatak ugovoru o kreditu broj 310554 dana 3. veljače 2016. godine koji je sklopljen radi provođenja postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kredit denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015).

U zaključku nalaza i mišljenja vještak navodi da je ukupan iznos razlike anuiteta nastalih uslijed promjena - povećanja kamatnih stopa tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu broj uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i njene naknadne promjene utvrđen u iznosu od 822,99 eura. Iz nalaza nadalje proistječe da je ukupan iznos više plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan

dospijeća svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate - korištenja po ugovoru o kreditu (01.03.2005. 1 CHF = 4,931400 kn) utvrđen u iznosu od 1.799,23 eura. Vještak nadalje navodi da je ukupan iznos manje plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeća svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate - korištenja po ugovoru o kreditu (01.03.2005. 1 CHF = 4,931400 kn) utvrđen u iznosu od 292,85 eura.

Iz nalaza vještaka proistječe da je izračunom konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kredit denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015). utvrđeno da je korisnik kredita manje uplatio iznos od 1.235,65 za koji iznos se uvećava buduća glavnica kredita koji se otplaćuje nakon konverzije uz valutnu klauzulu u eur.

Vještak je navodi da vještačenjem nije utvrđena razlika neotplaćene glavnice na dan 30.09.2015. koja nije priznata u konverziji, odnosno utvrđeno je da je korisniku kredita priznata glavnica u iznosu od 3.510,89.

Nadalje navodi da stanje neotplaćene glavnice u EUR kreditu prema novom otplatnom planu na dan konverzije 30.09.2015. godine izračunom konverzije utvrđena je u iznosu od 14.567,08 eura, što iznosi protuvrijednosti 111.275,48 kn, a da je stanje neotplaćene glavnice u CHF stvarno zatečene na dan 30.09.2015. (20.317,87 CHF) obračunato u HRK prema tečaju za CHF koji je primijenjen na dan isplate kredita (1 CHF = 4,931400 kn) utvrđeno u iznosu od 100.195,54 kn.

29. Nalaz i mišljenje vještaka kao i dopunu istoga sud je prihvatio u cijelosti kao objektivna, argumentirana i izrađenim u skladu s pravilima struke.

Tužitelj je tužbeni zahtjev za isplatu u cijelosti precizirao u skladu s nalazom i mišljenjem.

29.1. Provedenim vještačenjem utvrđeno je dakle, da je visina preplaćenih iznosa nastalih po obje osnove (promjenjive kamatne stope – povećanja, te primjene valutne klauzule – povećanja tečaja) utvrđena u iznosu od 2.622,22 eura te da je ukupan iznos zakonske zatezne kamate obračunat na više plaćene iznose po obje osnove od datuma dospijeća svake pojedinačne zbirne preplate do 30.09.2015. utvrđen u ukupnom iznosu od 992,92 EUR.

Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju kamatna stopa s primjenom od 01.01.2014. utvrđena je u visini od 3,23 % na godišnjem nivou, dok je tečaj CHF s primjenom od 26.01.2015. godine utvrđen u visini od 6,39 kn za 1 CHF.

29.2. Tužitelj je podneskom od 12. veljače 2026. uskladio tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka predlažući da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da mu isplati iznos 751,84 eura koji preostane kada se međusobno prebiju tražbine više i manje otplaćenog, tražbine zateznih kamata do 30. rujna 2015. godine, te naknada za obradu kredita i priznate glavnice iz konverzije.

30. Tako precizirani tužbeni zahtjev sud je ocijenio djelomično osnovanim.

31. Naime, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se u narav onoga što je vraćeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što druge ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2.

ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome su ugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi, ostvario korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit, odnosno veće kamate, nego što bi ostvario da je ostala na snazi kamatna stopa koja je bila na snazi u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. U konkretnom slučaju, obzirom da su ništetne odredbe predmetnog ugovora o namjenskom kreditu u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika i dijelu kojim je ugovorena valuta u CHF odnosno kojim je vezana glavnica za valutu CHF, tuženik je u smislu čl. 1111. st. 1. ZOO-a. dužan tužitelju vratiti iznose koje je primio na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi. Glede jednostrane promjene kamatnih stopa valja reći da je time tuženik mijenjao dužni iznos mjesečnih anuiteta tužitelja, a odredbe ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa utvrđene su ništetnim, te je za tužitelja jedina kamatna stopa s kojom je on bio upoznat ta koja je bila razumljiva i određena, ona kamata stoga koja je primjenjivana u vrijeme sklapanja ugovora, a koja je iznosila 4,80% godišnje, slijedom čega je tuženik stekao bez osnove iznose koje je tužitelj platio u anuitetima preko iznosa kamatne stope od 4,80% godišnje kao i zbog promjene tečaja CHF od onog na dan isplate kredita.

Sukladno čl. 1115. ZOO-a, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi, isplatiti kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjev. Tako tuženik treba vratiti tužitelju iznose koje je utvrdio stalni sudski vještak u svom nalazu i mišljenju, zajedno sa zateznom kamatom do dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do konačne isplate. Visina stope zatezne kamate određena je Zakonom o kamata, Uredbom i visini stope zatezne kamate i čl. 29. ZOO.

32. Imajući u vidu sve naprijed izneseno sud je našao da su odredbe Ugovora o kreditu zaključenim između stranka na način na koji su koncipirane suprotno načelu savjesnosti poštenja i uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, predstavljaju nepoštene ugovorne obveze, te su ništetne u smislu odredbe čl. 322. st. 2. ZOO-a, jer su protivne prisilnim propisima i moralu društva, slijedom čega je u smislu čl. 323. st. 1. istoga Zakona, tuženik dužan tužitelju vratiti sve ono što je primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi.

33. Slijedom navedenog sud je donio odluku kao u točki I izreke, a kako je prethodno navedeno prihvaćajući djelomično osnovanim prigovor zastare potraživanja u dijelu odbijenog tužbenog zahtjeva iz točke II izreke.

34. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. 155. Zakona o parničnom postupku.

34.1. O pitanju troškova postupka povodom tužbi potrošača protiv trgovaca pravno shvaćanje zauzeo je sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 prema kojem čl. 6. st. 1. i čl. 7. st. 1. Direktive 93/13 te načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini neosnovano plaćenih iznosa koji su mu vraćeni nakon utvrđivanja ništetnosti ugovorne odredbe zbog njezine nepoštenosti, s obzirom na to da takav stvar stvara znatnu prepreku koja potrošača može odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredaba kako

je određeno Direktivom 93/13 koja je inkorporirana u Zakon o zaštiti potrošača (NN broj: 41/14 i 110/15) pa je navedena odluka suda Europske unije primjenjiva i u ovom predmetu.

34.2. Osim toga, obzirom da o predmetu spora ovog postupka osnovanost kondemnatornog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih odredbi iz Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u skladu s odredbama Zid ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa drugostupanskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo te još uvijek nije primijenjen procesnim pravom mehanizam prevladavanjem tih razlika i da u trenutku podnošenja tužbe pravo na restituciju potrošača nakon konverzije nije bilo jednoznačno pojašnjeno, zbog čega legitimni cilj izbjegavanja neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku primjenom odredbe čl. 154. st.2. predstavljalo bi miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje imovine koja joj je dosuđena u ovom postupku.

35. Slijedom navedenog, sud je donio odluku kao u točki III izreke.

U Vinkovcima, 16. lipnja 2026.

Sudac:
Marija Pavlović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalbu u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste.

Žalba se podnosi ovome sudu u tri primjerka, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Županijski sud.

OBAVIJEST:

1. Odvjetnica Neda Brčić, Vinkovci – punomoćnik tužitelja
2. Odvjetnik Jurica Barbarić, Vinkovci – punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-30889-115fe**

Kontrolni broj: **0f9e9-0a50f-9f6d4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.